

GNICIE (13) sb n

sg N gnicié (6); -é (1), -(e) (5). ◇ G gniciã (3). ◇ A gnicié (4); -é (1), -(e) (3).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVIII w.

Uleganie procesowi rozkładu na skutek działania bakterii w sprzyjających warunkach; putror Cn (13) :

a. *O procesie chorobowym ciała żywego (12) : A tym dzteгна [!] maź/ á zgoij lie ono gnicie. FalZioł V 115, *4a, I 69d; co wyplunie á ná ogień wpádnie/ bárzo śmierdzi, á ten znák włałny gniciã płuc. SienLek 92, 27, 175v, Aaaa, Aaaav.*

W charakterystycznych połączeniach: gnicie ciała (4), nog (3), nyrek, pęchyrza, wnątrz.

Szereg: »gnicie albo (a, i) padanie« [szyk 3 : 1] (4): ále iż y inné ładzele/ gdy ié záplugáwią przynofzã gnicié y pádanie ciãłá/ potrzebno też o tym porádzić iákoby temu zábieżeć. SienLek 130v, 130v marg, S2, S4.

b. *O procesie rozkładu ciał po śmierci (1) : Defuncta corpora incorrupta conservat cedrus, Cedrowe drzewo yełt tey mocy że vmárłe ciãła záchowawa od rozlipánia/ y śmrodu álbo gniciã. Mącz 140c.*

Synonimy: a. padanie, ropienie.

Cf **GNICĆ, GNIJENIE, GNIŁOŚĆ**

MM